

Пишаємося своїм земляком

Стало доброю традицією на педагогічних читаннях, конференціях вивчати діяльність видатних педагогів, праці яких покладено в основу педагогічної науки та національного виховання.

Викладачі вже детально ознайомилися зі спадщиною Григорія Сковороди та Софії Русової, а тепер прийшов час

дізнатися більше про одного з основоположників української національної педагогіки, нашого земляка Григорія Григоровича Ващенко.

Григорій Ващенко народився 23 квітня 1878 року в селі Богданівка Прилуцького району, навчався в Роменській духовній школі та Полтавській духовній академії. Цікаво, що товаришем по семінарії був Симон Петлюра. Григорій вже в юному віці не міг миритися з несправедливістю. Він звинуватив інспектора семінарії архимандрита Агапіта в заохоченні доносів, тому і був не допущений до навчання в Київській духовній академії. Отож, присвятив своє життя

учительській ниві. Учителював у Полтавській жіночій школі та комерційному училищі, Роменському духовному училищі; працював на ниві підготовки українського вчителства в Прилуках. У непростих умовах того часу чітко провадив національну лінію.

Де кілька разів за націоналістичні настрої йому загрожували не лише арешт, але й смерть. У серпні 1919 року від розстрілу денікінцями Ващенко врятував один із впливових освітянських керівників. Влітку 1923 року з організованої ним навчальної заклади по підготовці учительських кадрів у селі Білики на Полтавщині Ващенко довелося рятуватися від неприємностей втечею. Жаль, бо це був найактивніший період в житті, адже педагог поставив собі за мету зробити з сільської учительської школи справжню українську педагогічну школу, яка б готувала учителів-патріотів.

У 1925 році Ващенко присвоюють звання професора, і невдовзі він отримує посаду завідувача кафедри педагогіки Полтавського учительського інституту.

У буремному 1933 Ващенко був звинувачений у буржуазному націоналізмі, оголошений «ворогом народу» і звільнений з інституту, проте вже в 1940 році його було поновлено на посаді.

Під час Великої Вітчизняної війни працював редактором газети «Голос Полтавщини», виступав як проти більшовизму, так і проти німецького фашизму. Це стало однією з причин його виїзду в 1944 році до Австрії, а пізніше до Німеччини. Там в Мюнхені працює професором Українського Вільного Університету, згодом - ректором Богословсько-педагогічної академії. Активно друкується.

2 травня 1967 року на 90-му році життя Григорій Ващенко помер.

У вересні 1995 року установчий Конгрес у Києві заснував Всеукраїнське педагогічне товариство імені Ващенко, яке почало активну реабілітацію його імені та друк педагогічних праць.

Настав, нарешті, час і нам, землякам видатного педагога дізнатися правду про його життєвий шлях. Отож, 15 лютого в коледжі відбулася науково-практична конференція «Григорій Ващенко – людина, педагог, державник», у роботі якої взяли участь педагогічні працівники агротехнічного, фінансово-правового, гуманітарно-педагогічного коледжів, медичного училища, шкіл міста та району.

З доповіддю перед присутніми виступив кандидат філософських наук, доктор педагогічних наук, професор, завідувач відділу гуманітарної освіти Львівського науково-практичного центру Академії педагогічних наук України Васянович Г.П.

Присмнено усвідомлювати, що хоча б і через 65 років, але відродилося чесне ім'я Григорія Ващенко і ми відкрили для себе глибину його педагогічних друківаних праць.

Кайка Н.Г., завідувачка методкабінету

Вшановуємо захисників

Частими гостями у коледжі є військові, які виконували інтернаціональний обов'язок в Афганістані. Ось і в день 22-ої річниці виводу військ з Афганістану на годину спілкування зі

студентами завітали колишні воїни-афганці, а нині депутати Прилуцької міської ради Олег Дем'яненко та Володимир Пронін.

Студенти мали змогу переглянути документальний фільм про війну в Афганістані та почути з вуст колишніх

воїнів правду про неї.

Студенти 1 курсу відділення «Землепорядкування» спільно з працівником бібліотеки Світлоною Сонечко підготували інформацію про військові дії, декламували вірші.

У залі панувала тиша. Кожне слово про війну ранило душу. Мабуть, кожен юнак уявляв себе, 18-річного, зовсім ще недосвідченого і невинного в бою серед гір під обстрілом душманів. Бачив таку картину – і жахався.

Я як мати 18-річного сина раз по раз витирала сльози, уявляючи душевний біль та розпуку матерів, чий сини потрапили в афганське пекло.

Дай, Боже, щоб війна не обпала крила нашим дітям!

Кулик І.М., викладач

До речі, Союз ветеранів Афганістану за заслуги перед ветеранським рухом та заслуги у вихованні підростаючого покоління нагородив директора Прилуцького агротехнічного коледжу Чернікова Павла Івановича орденом «За заслуги». Вітаємо!

Таланти на сцені

На межі двох місяців – зимового лютого, коли святкують День захисника Вітчизни, і весняного березня, коли відзначають жіноче свято 8 Березня, у міському будинку культури відбулася конкурсно-розважальна програма «Чоловік і жінка», у якій взяли участь команди медиків, освітян, комунальників та працівників культури.

Аграрну освіту представляла команда Прилуцького агротехнічного коледжу.

Дотепні жарти та пісні раз по

раз переривали бурхливі оплески глядачів.

Присмнено, що членами нашої команди стали і студенти, лаборанти, і викладачі.

Розважальна програма тривалістю дві з половиною години подарувала всім прилучанам масу задоволення, а нам, болільникам, – відчуття гордості за своїх талановитих кмітливих колег!

Мацькова Т.С., заступник директора з виховної роботи

Проводжаємо зиму – зустрічаємо весну

З давніх-давен повелося, що наприкінці лютого ми з почестями проводжаємо зиму, звільняючи дорогу весні. Цей тиждень у народі називають масляницею або сирним тижнем. Традиційно українці смакують запашні млинці чи вареники з сиром. А ще веселяться, співають та танцюють, аби весна переконалася, що її гостинно зустрічають.

Студенти нашого коледжу теж проводжали зиму і зустрічали весну на Театральній площі, закликаючи її піснями.

Дивлячись на усміхнені обличчя прилучан, можна бути впевненим: весна прийде обов'язково – і в найближчий час!

Деркач Н.О., керівник художньої самодіяльності

Роздуми над проблемами виховання привели до висновку, що успіх у вихованні підростаючих поколінь, насамперед, залежить від того, чи трансформуються у змісті освіти і виховання ідеали гуманізму, моральних чеснот, благородності, які звеличують людяність у людині і своїм корінням сягають в культурно-історичні пласти народу.

У кожному місті чи селі є незвичайні люди, познайомившись з біографією яких, можна прослідкувати історію цілої держави, цілих історичних епох чи долучитися до мистецтва – живопису, поезії, щоб сформувати у студентів найкращі людські якості.

Близько 20-ти років у Прилуцькому агротехнічному коледжі організовуються виставки творчості художників-земляків. Це одна із складових красназвочної роботи навчального закладу. За цей час

студенти та працівники коледжу ознайомились з творчістю художників-земляків: І.Тринчука-Задорожного, А.Буренка, М.Турківського, К.Карашук, В.Гузія, І.Городничої, І.Крицької, С.Ратинського, М.Герасимчука, В.Молодого, випускника коледжу, заслуженого художника України В.Шульги.

А художника Анатолія Риженка і поета та художника Євгена Постульгу, без перебільшення, і студенти, і викладачі вважають своїми близькими друзями. За останні роки кілька разів проводились виставки їх творчості в коледжі: тількино з'являться їх нові твори – полотна, поезії – ми запрошуємо їх до нашого навчального закладу, щоб долучити молодь до прекрасного.

Цього навчального року першого вересня відкрилась нова виставка творчості Є.Постульги. Пейзажні роботи,

портрети, натюрморти виконані олійними фарбами. Поціновувачі його творчості, студенти та викладачі, вражені реальністю зображеного. Світлі, ясні, сонячні, вони зігрівають своїм теплом та енергією. Символічно-філософські, такі, як «Калинове сонце», підштовхують до роздумів над сутністю існування світу, над роллю плину часу, над вічними проблемами буття.

До речі, таку ж назву «Калинове сонце» має і третя збірка поезій Євгена Постульги (дві попередні «Арія жайвора» та «Ужинок радості і смутку» вийшли 2004 року).

Нам дуже пощастило, бо ще запашну від типографських фарб, до офіційної презентації збірки на міському рівні, Євген Васильович представив студентам. Під час презентації не лише сам автор читав свої твори – до цього долучились

і студенти-третьоккурсники: Болгаров Роман, Максимова Катя, Прийма Ярослав. І хоч сам Євген Васильович в одному з своїх творів стверджує «...Я не вірець святої благочесті...», дуже хочеться заперечити і подякувати за те все, що ми отримуємо від зустрічей з його творчістю.

Долучення до мистецтва в технічному коледжі вважаємо особливо важливим, оскільки ми покликані не лише навчити майбутнього фахівця, а й сформувати гармонійно розвиненого, високоосвіченого, соціально активного громадянина, який є носієм кращих надбань національної та світової культури, здатного до саморозвитку та самовдосконалення.

А на часі зустріч ще з одним художником – Анатолієм Риженком, який пообіцяв представити свої роботи в березні цього року.

Самойленко В.М., викладач

Даруймо любов і квіти!

Ось уже 17 століть поспіль закохані всього світу відзначають найромантичніше свято року – День святого Валентина.

Цей день називають днем закоханих. Амури поспішають поєднати пари, почуття яких перевірені часом, і допомагають зустрітися половинкам, які загубилися серед юрби.

А з чого, власне, усе розпочалося?

Християнського проповідника Валентина посадили в римську в'язницю за віру і невдовзі засудили до страти. Сидячи під вартою, Валентин закохався у сліпу дівчину, дочку наглядача. Користуючись своїми медичними знаннями, він зцілив її від сліпоты.

За іншою версією, сліпа дочка тюремника сама закохалася у Валентина. Той як священник, що дав обітницю безшлюбності, не міг відповісти на її почуття, але в ніч перед стратою прислав їй зворуш-

ливий лист, який підписав: «Твій Валентин».

У пам'ять про це тепер у День Святого

Валентина заведено дарувати одне одному «валентинки» — вітальні листівки у вигляді сердечок, з добрими побажання-

ми, словами кохання, пропозиціями руки та серця чи просто жартами, які не підписують, і той, хто отримує, повинен сам здогадатися, від кого вони.

Валентинки обов'язково повинні мати форму серця, що вважається центром чуттєвості. Запропонувати комусь серце - означало віддати себе в руки глибокої й піднесеної людської емоції - любові, розчинившись у думках про кохану людину. Серце, простролене стрілою Купідона, стало найвідомішим із всіх символів дня святого Валентина.

Про День святого Валентина, традиції його святкування в різних країнах говорили на виховній годині студенти I прискореного курсу від-

ділення «Будівництво, обслуговування і ремонт ГМС». А так, як вони обговорювали і мову квітів, які можна подарувати мамі чи коханій дівчині, пропонуємо вам, шановні читачі, скористатися нашими порадами при виборі букета до 8 Березня.

Червоні троянди - для вираження палкої любові. За легендою, богиня любові Афродита, кваплячись до коханого, поранила ногу кушем білих троянд і почервонила їх своєю кров'ю. З тих пір червоні троянди є символом любові й пристрасті.

Білі троянди дарують, коли бажано висловити щирі й чисту любов зі шляхетними намірами.

Рожеві троянди означають дружелюбність із надією на більш близькі стосунки.

Жовті троянди вказують на дружнє ставлення, і не більше того.

Фіолетові троянди – це мир у домі. Отож, настає час готувати троянди до 8 Березня. Обирайте та даруйте!

Самсон Богдан, студент I прискореного курсу відділення «Будівництво, обслуговування і ремонт ГМС».

Успіхи спортсменів

21 лютого до Дня захисника Вітчизни проводилися особисті змагання серед юнаків коледжу з гирьового спорту.

У ваговій категорії більше 90 кг I-ше місце зайняв Савченко В'ячеслав, студент 3-А курсу відділення «Монтаж, обслуговування та ремонт електротехнічних установок в агропромисловому комплексі».

У ваговій категорії 80 кг I-ше місце зайняв Корчагін Максим, студент 3 прискореного курсу відділення

«Монтаж, обслуговування та ремонт електротехнічних установок в агропромисловому комплексі», II-ге місце - Май-

стренко Євген, студент I прискореного курсу відділення «Будівництво, обслуговування і ремонт гідромеліоративних споруд», III-ге місце – Люшик Стгор, студент 3 прискореного курсу відділення «Монтаж, обслуговування та ремонт електротехнічних установок в агропромисловому комплексі».

Чемпіони та призери нагороджені гра-

мотами.

До речі, Савченко В'ячеслав на обласних змаганнях з гирьового спорту серед студентів ВНЗ I-II рівнів акредитації АПК в м. Сосниці 24.02. 2011 року зайняв III-ге місце в ваговій категорії більше 90 кг.

22 лютого в м. Чернігові проводилися змагання з лижних перегонів серед студентів ВНЗ I-II рівнів акредитації АПК.

Яременко Євген, студент 4-А курсу відділення «Будівництво, обслуговування і ремонт гідромеліоративних споруд» став чемпіоном області серед юнаків на дистанції 3 км. Він нагороджений медаллю за

I-ше місце та грамотою обласної ради ФСТ «Колос».

У загальному заліку команда лижників коледжу зайняла IV місце.

22 лютого 2011 року обласна організація ФСТ «Колос» АПК України проводила в м. Чернігові зимову олімпіаду з лижних гонок серед сільського населення та студентів ВНЗ I-II рівнів акредитації, присвячена X зимовому Європейському юнацькому олімпійському фестивалю в Чеському місті Лібарець та першим зимовим Юнацьким Олімпійським іграм в м. Інсбург (Австралія) під гаслом «Спорт для всіх».

У цих змаганнях брали участь і спортсмени Прилуцького агротехнічного коледжу.

Так чемпіоном області на дистанції 3 км. став Яременко Євген, студент 4 курсу відділення «Будівництво, обслуговування і ремонт гідромеліоративних споруд».

Вітаємо чемпіона!

Паушук П.О., керівник фізичного виховання

ЛІТЕРАТУРНА СВІТЛИЦЯ

Ї а ñ î õ ã ð³ ò ù ñ ÿ â ç ã í ò³
 Ñ è î â î - ñ î î ì è í î ð î î î ã ò à³ æ ò ð í à è³ ñ ò à Ì è è î è ó Ò è à ð á í è à (× î ð í î á ó ñ à)

Про Миколу Никифоровича Ткаченка писати й говорити, з одного боку, легко (він був простою, доброю, компанійською людиною, душею компанії), а з другого – складно, бо ця постать далеко не пересічна.

Доля звела мене з ним тридцять п'ять років тому, коли він почав працювати в редакції газети «Правда Прилуччини». А я в цей час вчителював у Крутоярівці та дописував до міськрайонки.

У моєму особистому архіві зберігся лист, датований 21 жовтня 1976 року: «Любий друже. Будь добрий, підготуй хорошу замальовку про виробничника до Дня комсомолу (29 жовтня) і передай

або перешли мені (у понеділок-вівторок щоб була вона в редакції). З повагою — Микола».

Свою журналістську діяльність Ткаченко розпочав кореспондентом відділу листів. Потім завідував цим відділом, обіймав посаду відповідального секретаря, а згодом, упродовж десятиріччя, редагував газету.

Це були непрості роки: розпад Союзу, проголошення незалежності України — велична національна подія, але разом з тим фінансова скрута, брак поліграфічних матеріалів, нового обладнання.

Микола Никифорович дуже переживав і, мабуть, тільки завдяки його зусиллям і нервам та підтримці засновників «Правда Прилуччини» виходила регулярно.

Безумовно, редакційні клопоти забирали багато часу, для себе його практично не залишалось.

Є робота. Посада. Зарплата.

Є цебро, а в криниці вода.

Тільки де забарилосся свято?

В сподівання — зрадлива хода.

Так напише він у поетичній збірці «В обіймах саду», що вийде друком вслід за першою — «Спілих вишень тепло». Обидві вони викристалізують автора як про-

никливого лірика. Водночас червоною ниткою поезію Миколи Чорновуса пронизують почуття патріотизму — любов до рідного села, односельчан, до України.

Поки горить моя свіча

і квітне полум'ям калина,

несу свій хрест, що велича

святе імення — Україна!

Він звертається до співвітчизників:

Україно мої!

Поки ми ще еси,

поки гріє нам совість калина,

Бога й долю

до скопу просімо, просім,

аби вічно жила Україна!

Микола Никифорович дружив з багатьма поетами, письменниками й композиторами. Та окремо хотілося б розповісти про його взаємини з Бориславом Павловичем Степанюком — поетом-фронтовиком, уродженцем с. Канівщина.

1997-й рік. Передвечірня пора. Затримуюсь на роботі. Раптом відчиняються двері і на порозі з'являються Микола й Борислав Павлович. Я зустрівся вже до цього з Б.П.Степанюком, подарував йому свою книжку «Рідний край». За розмовами не зчулися, як минула година, друга. Не можна було не помітити, як Борислав Павлович по-особливому, з великою повагою, по-батьківськи ставиться до Миколи Никифоровича.

Газета змінилась на краще, стала критичнішою, сміливішою — відзначив. Молодець! Такі гарні слова Шевченка взяв за епіграф: «В своїй хаті — своя правда і сила, і воля».

Третю збірку Миколи Ткаченка «На межі протиріч» я б назвав філософією земного буття:

Життя і смерть. Колиска й домовина.

А поміж ними — років течія...

Поет розмірковує про сенс людського життя. Воно скороминуще, тож не варто опускатися до дрібниць: багатство, гроші — у вічність не візьмеш. А після нас залишаються діти та добрі вчинки.

Своєї четвертої збірки «Благослови моє ім'я» Микола Ткаченко не встиг побачити — його серце зупинилося 11 вересня 2006 року. Книжку видала дружина — відома на Чернігівщині поетеса Ніна Ткаченко. Ця збірка — сповідь перед небом, у якій автор благословляє ім'я матері і... України.

Маги для нього — вічна зоря, вічне сонце, що встає над світом:

Там за Сулою — літо

стежку нову пряде.

Мати стоїть над світом,

сонце трима молоде.

І сам, стоячи на краю вічності, він

прагне влитися у зоряний всесвіт, долучити свій чистий промінчик до саява інших променистих зір. Йому відкривається істина буття у звичайних життєвих явищах, до яких ми звикаємо і не помічаємо їхньої неповторності. Величними з погляду вічності і святими стають ці земні образи: «криниця біля школи...», з якої воду досхочу пили» і «яблука медові перед Спасом», «два гнізда лелечі», «у тумані став», «сива хата» і «лелек каравани», «трона доспілої калини, що сміються росую», «вітри, що вигойдують просинь»...

І, напевне, саме в цьому відшукується вічності суть, а ще в тому, щоб побачити поряд себе, відчувати навіть уже за межею, що живуть під небесами, на праотчій цій землі красиві, мудрі і добрі люди. А поміж ними — його найдорожчі пагінці — онучата. Закликає їх стати кращими, мудрішими, вищими, світлішими, ніж він сам. Ось як це звучить у вірші «Замість заповіту», адресованому онучці Даринці:

Якщо доростеш до вершин доброти,

всміхнися й мені добротою.

Сміливо крокуй до земної мети,

щоб дибав і я за тобою!

Благословляємо і ми твоє ім'я, поете Миколо, щирий патріоте, людино глибока і високодуховна! І в час, коли «вічність мірятьме нас на аршин», твоя ріка пам'яті не зміліє, бо з космічного далеку знову й знову озиваються до нас твої слова-одкровення:

Я ще собі не склав ціни —

Курчат рахують восени.

А сонце гріється в зеніті,

Як сонях в бабиному літі!

ЧЕРНИКОВ П.І., доктор філософії в галузі освіти, почесний професор Міжнародної кадрової академії, лауреат загальноукраїнського конкурсу професійних досягнень «Лідер України», директор Прилуцького агротехнічного коледжу

Ї а ñ î õ ã ð³ ò ù ñ ÿ â ç ã í ò³

24 лютого відбулася зустріч студентів 1-го та 2-го прискореного курсів відділення «Будівництво, обслуговування і ремонт ГМС» із юною поетесою Ганною Ващенко, яка стрімко увірвалася в літературний світ Прилуччини.

Ані нещодавно виповнилося шістнадцять років, а вона вже відкрила для себе світ поезії — величній і неповторній. Її роздуми про життя вражають дорослою мудрістю. Вона пише про батьків і свою маленьку сестричку Настусю, про бабусю Надію, про тих людей, на яких намагається бути схожою. Є в дівчини і вірші про наше місто Прилуки, про рідну мову, про Україну.

Аня не зупиняється на досягнутому, тому залюбки відвідує літературну студію «Соняшник» Прилуцької ЗОШ І-ІІІ ст. № 12 і вже обрала собі майбутню професію — журналістику, щоб словом пробуджувати людські душі, нести добре й вічне.

Її поезії гідно оцінені — Аня вже має багато грамот і дипломів за участь у міських літературних та всеукраїнських конкурсах, таких, як: «Здорова планета — здоровий ти», «На берегах Десни», «Повір у себе», «Створи себе сам».

Однією з головних Аня вважає перемогу в літературно-мистецькому конкурсі ім. Любові Забашти «Квіт

папороті». Журі нагородило авторку Дипломом II ступеня «За особистий внесок у розвиток української літератури та створення художніх творів, що несуть почуття відповідальності за долю народу та України, утверджують ідеали гуманізму та духовних цінностей, сприяють вихованню національної гідності».

Гордістю Ані є її власна поетична збірка «Мрії», яка є першою сходинкою до літературного Олімпу.

Якою ж несподіванкою стало для дівчини те, що студенти, перечитавши її першу збірку, вирішили вивчити ті поезії, які запали їм у серце, і подарувати їх авторці.

Цікавими виявилися і емоційні виступи запрошених на зустріч гостей — Ткаченко Ніни Яківни, прилуцької поетеси, багаторічного керівника, авторки і ведучої програм нашого місцевого радіо та Дановської Надії Василівни, голови комітету самоорганізації населення в/м № 12, де проживає Аня.

Насамкінець юна поетка вручила всім присутнім збірку «Мрії» з дарчими написами.

Мохнач Марина, студентка I курсу відділення «Будівництво, обслуговування і ремонт ГМС»

ВІСНИК

ПРИЛУЦЬКОГО АГРОТЕХНІЧНОГО КОЛЕДЖУ

Видається з лютого 1999 року

Засновник і видавець - редакція газети. Реєстраційне свідоцтво ЧГ № 178 від 08.04.1999р. видане Чернігівським управлінням у справах преси та інформації

РЕДАКТОР - СВІТЛАНА ЖУКОВА
ВІДПОВІДАЛЬНИЙ ЗА ВИПУСК - ОЛЬГА СИДОРЕЦЬ

Друк офсетний. Обсяг 1 друк. аркуш. Прилуцька міська друкарня Чернігівського облуправління по пресі. За точність викладених фактів відповідальність несе автор. За якість друку газети відповідальність несе друкарня.

Тираж 1000 прим.

Замовлення № 223